

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobců: **a) M. F. a b) Ing. A. F.**, oba bytem M. B., B. 1263 a **c/ Ing. J. B.**, bytem M. B., Č. 1267 a **d) Ing. H. B.**, bytem M. B., B. 686, všichni zastoupeni JUDr. Janem Matějčkem, advokátem se sídlem Kolín, Politických vězňů 98 proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, Praha 5, Zborovská 11, za účasti Ing. B. N., bytem M. B., R. 292, v řízení zastoupeného JUDr. Miroslavem Borovcem, advokátem se sídlem Mladá Boleslav, Laurinova 1268, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.9.2009, č.j. 141375/2009/KUSK, sp. zn. 120730/2009/KUSK/ORR/Nc,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osobě zúčastněné na řízení s e n e p ř i z n á v á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhají přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9.9.2009, čj: 141375/2009/KUSK, sp.zn.120730/2009/KUSK/ORR/Nc, kterým byla zamítnuta odvolání žalobců a Občanského sdružení Krajíř proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7.5.2009, čj: OStRM 19172/2008-328, jímž bylo osobě zúčastněné na řízení Ing.B. N.-D. vydáno územní rozhodnutí o umístění

stavby obytného souboru „Nad Kocandou“. Žalobci uvedli, že jsou spoluvlastníky domů, které přímo sousedí s lokalitou osoby zúčastněné na řízení a svou žalobní legitimací dovozují z toho, že jejich práva byla rozhodnutím žalovaného zkrácena.

Žalobci namítají, že poté, co rozhodnutí o umístění stavby bylo Krajským úřadem Středočeského kraje ze dne 11.3.2009 zrušeno, postupoval správní orgán prvního stupně netradičně, když se v novém řízení omezil na vydání nového rozhodnutí, ve kterém se posléze vypořádal i s námitkami občanského sdružení Krajír a nové rozhodnutí tak mělo charakter rozhodnutí doplňujícího ve vztahu k rozhodnutí původnímu. Tímto doplňujícím řízením v prvním stupni vzal správní orgán prvního stupně všem účastníkům řízení jejich práva zaručená správním řádem, znemožnil jim vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a uplatňovat svá stanoviska a nenařídil jednání, ač ústní jednání je v tomto případě obligatorní. Navíc mezi rozhodnutími uplynula doba cca 6 měsíců a mělo dojít k případné aktualizaci podkladů. Žalobci dále vytýkají žalovanému, že jim dle § 92 odst. 4 stavebního řádu nebylo doručeno rozhodnutí opatřené záznamem o účinnosti spolu s ověřenou grafickou přílohou v měřítku katastrální mapy, když jim rozhodnutí bylo doručeno veřejnou vyhláškou a grafickou přílohu neobsahovalo. Dále žalobci poukázali na to, že v průběhu řízení před správním orgánem namítli podjatost všech pracovníků odboru stavebního a rozvoje města, oddělení stavebního, že se jednalo o opakovanou námitku ve vztahu k řízení, které probíhalo „zcela kontinuálně“ před zahájením předmětného řízení. Vycházeli přitom z obsahu dopisu žadatele primátorovi města, který naznačoval velmi dobré vztahy mezi nimi. Správní orgán prvního stupně tuto námitku zamítl pro opožděnost, což žalobci považují za neodůvodněný formalismus. I pokud vzal pan Nikl původní žádost z obavy možné podjatosti správního orgánu zpět a podal žádost novou, zajisté podjatost správního orgánu prvního stupně trvala.

V další námitce žalobci namítají existenci překážky litispendence, neboť žalobci při jednání dne 2.9.2008 namítli, že předchozí řízení o téže věci ještě pravomocně neskončilo, neboť zastavení řízení nebylo řádně oznámeno žalobcům. Žalobci poukazují na výklad správního orgánu prvního stupně, který dovodil, že obě věci sice byly současně projednávány, ale u stejného správního orgánu, nikoli u jiného správního orgánu. Nesprávný je i další názor správního orgánu prvního stupně, který uvedl, že zastavení řízení není rozhodnutím ve věci. Žalobci poukazují na to, že jde o rozhodnutí, kterým se řízení končí. Žalobci považují za nespravedlivé, že správní orgán prvního stupně připustil stav, aby o stejné žádosti byla vedena dvě správní řízení, zejména za situace, kdy v prvním řízení existovala před jeho zastavením nevyřízená námitka podjatosti. Žalovaný k tomu pak uvedl, že existující litispendence neměla na řízení žádný vliv. Žalobci jsou přesvědčeni, že předmětné řízení nemělo být vůbec zahájeno, natož nemělo skončit rozhodnutím ve věci, když považují za nedůvodné i konstatování žalovaného, že nakonec bylo napadené rozhodnutí vydáno po odpadnutí námítky litispendence (po doručení rozhodnutí, kterými byla předchozí řízení zastavena).

Žalobci dále namítají rozpor napadeného rozhodnutí s územním plánem, který nepředpokládal v dané lokalitě soustředěnou bytovou výstavbu, o kterou osoba zúčastněná na řízení požádala. Daná lokalita je obecným zněním regulativu definována zcela jednoznačně: nová výstavba musí respektovat měřítko a kontext s okolní zástavbou „ což nelze vyložit jednoznačně, jak se o to pokusily správní orgány obou stupňů“. Je nutno dodržovat princip kontextuality zástavby, tedy že stavby vhodným způsobem navazují nebo reagují na převládající charakter a výškovou hladinu okolní zástavby. Nesouhlasí se závěrem správního orgánu prvního stupně, který rozšiřuje nepřijatelně výkladem závaznou část daného územního plánu, když uvádí, že plán neobsahuje v sobě žádná další konkrétní kritéria týkající se hmotového řešení staveb. Žalovaný v podstatě uvedl, že v daném území je přípustná jakákoliv obytná výstavba“, včetně soustředěné.

Žalobci dále připomínají, že mají právo na zachování příznivého životního prostředí, ale že z obytných místností umístěných v nejvyšších poschodích zamýšlených domů bude velmi dobrý výhled do domu a na pozemky žalobců, budou se z nich šířit nejrůznější imise, což změní životní prostředí žalobců. Správní orgán prvního stupně ale bez podrobného odůvodnění s pouhým odkazem na stanoviska jiných orgánů státní správy dal přednost ekonomickému zájmu žadatele před zájmy žalobců, čímž zasáhl do jejich práva na zachování příznivého životního prostředí. Žalobci poukazují na to, že není důležitý počet podlaží, ale výška domů, která bude dosahovat dolní úrovně domů a zahradních teras žalobců. Žalobci vytýkají žalovanému, že nepřihlédl k autentickému výkladu zpracovatele územního plánu a že jeho výklad územního plánu je z hlediska podané žádosti zúčastněné osoby nepřipustně rozšiřující.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nepřipustnou odmítl. K námitce nenařízení jednání uvedl žalovaný, že k projednání žádosti o územní rozhodnutí stavební úřad oznámil řádně opatřením ze dne 28.7.2008 zahájení územního řízení a nařídil veřejné ústní jednání, které řádně proběhlo dne 2.9.2008. Protože od tohoto jednání nedošlo k žádné změně, ani k doplnění podkladů, a stavební úřad nepotřeboval nové objasnění věci, považuje ustanovení § 87 odst. 1 stavebního zákona ve spojení s ustanovením § 49 odst. 1 správního řádu za splněné. Pokud jde o předložení grafické přílohy poukazuje žalovaný na to, že zákon nehovoří o povinnosti dodat grafickou přílohu i účastníkům řízení odlišným od žadatele a obce. Se všemi podklady rozhodnutí se mají účastníci možnost seznámit v průběhu řízení a ze spisu je zřejmé, že se seznámili. Pokud jde o námitku podjatosti uvedl žalovaný, že pouhá žádost o prominutí odkladného účinku odvolání proti územnímu rozhodnutí adresovanou primátorovi města, které ostatně nebylo vyhověno, nemůže být důvodem k podjatosti celého příslušného správního orgánu ve smyslu § 14 správního řádu. K námitce litispendence uvedl, že usnesení o zastavení územních řízení doručil stavební úřad přímo k rukám účastníků řízení i právnímu zástupci. O zastavení řízení bylo rozhodnuto pro zpětvzetí žadatelem. Stavební úřad v době podání nové žádosti prokazatelně věděl, že v předešlých věcech (které jsou navíc jiné) již nebude rozhodováno, a proto usoudil, že nabytí právní moci usnesení o zastavení územních řízení nemá žádný vliv na územní řízení vedené pod čj: OStRM 19172/2008-328 a neshledal překážky tohoto řízení dle správního řádu, s čímž se žalovaný ztotožňuje. Usnesení o zastavení předešlých řízení nabylo právní moci dne 27.9.2008 ještě před vydáním napadeného územního rozhodnutí.

K hmotněprávním námitkám, v první řadě k rozporu s územním plánem, uvedl žalovaný, že stavební úřad dospěl k závěru, že umístění stavby je v souladu s regulativy územního plánu města Mladá Boleslav. Stavba je navržena v lokalitě vymezené regulativy územního plánu jako smíšená zóna městského typu. Navržená stavba je jednou z přijatelných činností, kterými jsou : obytná, maloobchodní, správní, ubytovací, sociální-lokální stravování, obchodní centra, administrativa, ubytování, zdravotnická, školská a sportovní zařízení, správa, kultura. Nepřipustnou činností v daném území je výrobní činnost, která hlukem, prachem a exhalacemi přímo nebo druhotně narušuje obytné objekty nebo objekty sloužící veřejnosti. Poukázal na to, že vhodně reagovat a navazovat na převládající charakter a výškovou hladinu okolního zastavení neznámá mít stejnou výšku, objem, příp. vzhled. Poukázal na to, že v současné době tvoří Ptáčkou ulici stavby rozdílných tvarů, výšek, stylů a počtu podlaží a že tato část ulice nemá zdaleka jednotný hmotový, barevný, výškový ani materiálový ráz, ke kterému by se mohla navržená stavba přizpůsobit. Přímo naproti jsou vedle sebe umístěny stavby, které mají počet podlaží od jednoho do čtyř a stavby ze začátku minulého století tu sousedí se současnou moderní prosklenou stavbou. Nová stavba je zasunutá k patě svahu, takže nesousedí přímo se žádným z vedlejších objektů a vytváří samostatný obytný komplex,

přístupný nově navrženým odbočením z hlavní silnice. Navrženou stavbou dojde k revitalizaci dané lokality, neboť od ukončení činnosti zahradnictví tato část desetiletí chátrala, zarůstala náletovými dřevinami a byla zavážena odpadky. Návrh stavby tedy využívá neudržované pozemky v intravilánu města, tj. stavba je včleněna do města, aniž by vytvářela novou monofunkční strukturu bydlení na okraji města (satelit) a výhodou pro její uživatele je snadná dostupnost zaměstnání, škol, zdravotnických, kulturních, sportovních, sociálních a jiných zařízení, která vytváří občanskou vybavenost. Stavba je tedy v souladu s územním plánem sídelního útvaru Mladá Boleslav.

K otázce vlivu na životní prostředí uvedl žalovaný, že umístění stavby je v souladu s platným územním plánem a tudíž nelze spatřovat zhoršení kvality životního prostředí ani z hlediska územně plánovací dokumentace, když dotčené orgány, chránící své zájmy v území podle zvláštních právních předpisů, zejména Krajská hygienická stanice Středočeského kraje, územní pracoviště Mladá Boleslav, ve svém závazném stanovisku se stavbou souhlasí. Kvalitu budoucího bydlení naopak zlepšuje úprava okolního prostředí, když stavebník ponechává maximální množství zeleně mezi novými bytovými domy a stávajícími rodinnými domy a také blízkost Jizerské nivy. Správní orgán nemůže při posuzování umístění stavby zcela pominout ani subjektivní hlediska osob, kterých se má stavba dotýkat, ale podmínkou zohlednění těchto hledisek je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na životní prostředí nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovaných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality.

Postavení zúčastněné osoby uplatnil Ing. B. N., který žádal, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu zaslaného žalovaným správním orgánem soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Dne 16.7.2008 podal žadatel Ing. B. N. na Magistrát města Mladá Boleslav žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby obytného souboru „Nad Kocandou“ – inženýrské sítě, komunikace, terénní úpravy, opěrné zdi, bytové domy.

Dne 28.7.2008 oznámil Magistrát města Mladá Boleslav zahájení územního řízení a nařízení veřejného ústního jednání na 2.9.2008. Dne 13.8.2008 oznámilo své účastenství v řízení o vydání rozhodnutí o umístění stavby Občanské sdružení Krajíř. K žádosti Ing. H. B. ze dne 14.8.2008 o předání řádného soupisu všech součástí spisu stavby obytný soubor „Nad Kocandou“ včetně příloh s určením data, kdy byly do spisu vloženy, zaslal Magistrát města Mladá Boleslav dne 26.8.2008 seznam příloh a písemností a bylo sděleno k dotazu, že projektová dokumentace byla stavebnímu úřadu předána spolu se žádostí, tudíž tvoří jeden formální i obsahový celek a razítko a datum na žádosti.

Dne 2.9.2008 proběhlo veřejné ústní jednání. Dne 15.9.2008 se vyjádřili účastníci řízení, manželé F., B. a S. k doplnění dokumentace předložené žadatelem při ústním jednání. Dne 16.9.2008 se vyjádřilo Občanské sdružení Krajíř a 18.9.2008 paní Mgr. J. M..

Dne 29.9.2008 sdělil Magistrát města Mladá Boleslav k námitce podjatosti uplatněné při projednání žádosti dne 2.9.2008, a to námitce podjatosti všech pracovníků stavebního úřadu v Mladé Boleslavi, neboť se žadatel Ing. B. N. obrátil na primátora města Mladá Boleslav dopisem ze dne 23.6.2008, ve kterém žádal, aby zařídil vyloučení odkladného účinku odvolání. Účastníci mají obavu z ovlivňování pracovníků stavebního úřadu ze strany primátora. O existenci žádosti – dopisu primátorovi – se účastníci řízení poprvé dověděli při ústním jednání dne 15.7.2008, tentýž den uplatnili námitku podjatosti. Z obsahu této námítky je

zřejmě, že byla uplatněna pro konkrétní územní řízení čj: OStRMR 25879/2007-328, OStRMR 25948/2007-328, OStRMR 26106/2007-328 a OStRMR 26261/2007-328. Vzhledem k tomu, že Ing.B. N. vzal dne 16.7.2008 všechny tyto čtyři žádosti o vydání územního rozhodnutí zpět, stavební úřad tyto řízení zastavil usnesením. Námitka podjatosti pracovníků stavebního úřadu nemohla být v rámci těchto řízení řešena, neboť pro rozhodování o podjatosti konkrétní osoby musí být prokázán zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti. Zastavením řízení stavební úřad nerozhoduje o předmětu řízení, nevydává rozhodnutí ve věci. Dne 16.7.2008 podal Ing.N. žádost o vydání rozhodnutí o umístění výše uvedených staveb jako souboru staveb, což byl nový předmět řízení. Vzhledem k tomu, že námitka podjatosti byla uplatněna až u jednání 2.9.2008, tedy až 20 dní poté, co se o důvodu podjatosti účastníci dne 15.7.2008 dozvěděli. K námitce podjatosti stavební úřad nepřihlédl, neboť byla opožděná.

Dne 1.10.2008 Magistrát města Mladá Boleslav, odbor stavební a rozvoje města pod čj: OStRM 19172/2008-328 vydal územní rozhodnutí o umístění stavby obytného souboru „Nad Kocandou“.

Proti tomuto rozhodnutí o umístění stavby podal odvolání odvolatel statutární město Mladá Boleslav, neboť dle něho nebyl dostatečně vyřešen dopravní problém, který by měl být vyřešen již v rozhodnutí o umístění stavby obytného souboru. Odvolání podalo i Občanské sdružení Krajír a manželé F., B. a S.

O odvolání účastníků rozhodl Krajský úřad Středočeského kraje rozhodnutím ze dne 11.3.2009, kterým zrušil rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav ze dne 1.10.2008 a věc vrátil k novému projednání, když dospěl k závěru, že se správní orgán v napadeném rozhodnutí nevypořádal s námitkami účastníka Občanského sdružení Krajír, odvolací orgán dává odvolateli za pravdu v tom, že je účastníkem řízení, jako takový je i zahrnut stavebním úřadem mezi účastníky řízení a z obsahu jeho podání, které je nutno označit jako námítky, mělo být ve výrokové části rozhodnuto.

Dne 7.5.2009 vydal Magistrát města Mladá Boleslav územní rozhodnutí o umístění stavby čj: OStRM 19172/2008-328, rozhodl v podstatě shodně jako v rozhodnutí zrušeném s tím, že vázán názorem odvolacího správního orgánu do výrokové části zahrnul i námítky vznesené Občanským sdružením Krajír. Proti tomuto rozhodnutí podalo odvolání Občanské sdružení Krajír, manželé F., B. i S.. Dne 9.9.2009 Krajský úřad Středočeského kraje rozhodnutí, kterým podaná odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Zhodnotil, že v novém rozhodnutí se správní úřad prvního stupně již řádně vypořádal s námitkami Občanského sdružení Krajír a podrobně odůvodnil své závěry, že umístění stavby je v souladu s regulativy územního plánu statutárního města Mladá Boleslav a že navržená stavba je jednou z přijatelných činností, které v tomto území mohou být provozovány. Žalovaný konstatoval, že v odvolání uváděný a citovaný „autentický výklad zpracovatele územního plánu“ není podkladem pro rozhodování v území. Žalovaný znovu připomněl, že v průběhu řízení nebyl prokázán žádný negativní vliv navržených staveb na okolí stavby, což vyplývá zejména z toho, že daná lokalita je zcela běžnou městskou částí jako smíšená zóna městského typu, kde je další výstavba územním plánem předpokládána. K námitce, že nebylo provedeno v novém řízení nové veřejné ústní jednání uvedl žalovaný, že k žádnému pochybení stavebního úřadu nedošlo, neboť od řádného jednání 2.9.2008 nedošlo k žádné změně ani doplnění podkladů rozhodnutí. Ani námítky, že účastníci neobdrželi grafickou přílohu, ani námítku podjatosti neshledal důvodnými. K námitce litispence uvedl, že stavební úřad v době podání nové žádosti prokazatelně věděl, že v předešlých věcech (které jsou navíc jiné) již nebude rozhodováno, a proto usoudil, že nabytí právní moci usnesení o zastavení

územních řízení nemá žádný vliv na územní řízení vedené v této věci. Poukázal na to, že usnesení o zastavení předešlých řízení nabyla právní moci ještě před vydáním napadeného územního rozhodnutí. K námitkám ohledně souladu stavby s územním plánem, prostorovými regulativy, výškové hladiny zástavby, zhoršení kvality prostředí a kvality území se vyjádřil žalovaný shodně jako ve vyjádření k podané žalobě.

Městský soud v Praze v souladu s ustanovením § 34 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), vyrozuměl osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí a osoby, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky řízení. Na výzvu soudu oznámil svůj zájem zúčastnit se soudního řízení jako osoba zúčastněná Ing. B. N., který se plně ztotožnil se stanoviskem žalovaného k námitkám žalobců

O podané žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12.5.2011, pod č.j. 11 Ca 339/2009 – 69, kterým napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení, když nepovažoval za důvodné námitky žalobců týkající se porušení jejich procesních práv v řízení před správními orgány. Jednalo se zejména o otázku nařízení nového jednání po té, co odvolací orgán zrušil rozhodnutí správního orgánu a uložil mu zabývat se námitkami jednoho z účastníků řízení, o doručování příslušných rozhodnutí a o námitku týkající se překážky litispendence v řízení před správním orgánem prvního stupně. Důvodnou shledal žalobu v části týkající se tvrzeného rozporu rozhodnutí žalovaného s územním plánem. Ten dle žalobců nepředpokládal v dané lokalitě soustředěnou bytovou výstavbu, o kterou osoba zúčastněná na řízení požádala. Závaznou částí územního plánu v této souvislosti bylo znění regulativů, přičemž v daném případě byla závazná příloha č. 1 (regulativy funkčního využití) a příloha č. 3 (zásady prostorového uspořádání a architektonického řešení objektů). Městský soud uvedl, že z územního plánu města Mladá Boleslav zjistil, že stavba je navržena na plochu funkčního využití s regulativem „SM – smíšená zóna městského typu“, přičemž mezi přijatelné činnosti patří v této oblasti rovněž „činnost obytná“. K tomu městský soud dodal, že si je vědom, že stavební úřad musí při svém rozhodování respektovat základní údaje uvedené v územním plánu, není však možné, aby žalovaný zcela rezignoval na zohlednění lokality, která se nachází v blízkosti uvažované zástavby. Dospěl k závěru, že je zřejmé, že navrhovaná zástavba stávající značně převyšuje. Dle městského soudu se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkami žalobců, ve kterých poukazovali na obsah stanoviska Ing. arch. P. K., který byl zpracovatelem územního plánu města Mladá Boleslav. Žalovaný totiž podle městského soudu pouze uvedl, že daný „autentický výklad“ není podkladem pro rozhodování v území. Konstatoval, že uvedený výklad jistě není závazným stanoviskem, ale že je třeba, aby se s jeho závěry, jakožto závěry zpracovatele územního plánu, žalovaný vypořádal. Závěrem uzavřel, že s odvolací námitkou, která se vztahovala k rozporu předložené dokumentace s územním plánem, se žalovaný nevypořádal dostatečně, a proto rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Uvedený rozsudek městského soudu zrušil ke kasační stížnosti podané žalobcem Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21.6.2013, č.j. 5 As 89/2011 - 116 a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Poté, co zkonstatoval obsah napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žalovaný se s námitkami žalobců po věcné stránce vyrovnal poměrně rozsáhle, neboť uvedl, proč je nepovažoval za důvodné a otázku souladnosti záměru s územním plánem vyhodnotil přezkoumatelným způsobem. Připustil, že část citované argumentace žalovaný převzal ze svého předcházejícího odvolacího rozhodnutí v této věci, přičemž tato argumentace se objevila již v původním rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav ze dne 1. 10. 2008, č. j. OStRM 19172/2008-328. Žalovaný ovšem zároveň jednoznačně konstatoval, že se s názorem správního orgánu prvního stupně ztotožňuje, což

Nejvyšší správní soud považoval, s ohledem na poměrně detailní odůvodnění tohoto názoru, za přípustný a přezkoumatelný způsob vypořádání dané odvolací námítky. Proto považoval požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí právními předpisy i svou citovanou judikaturou za splněné a rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelné. Na tom nemohla dle Nejvyššího správního soudu nic změnit ani formulace, dle níž stanovisko Ing. arch. K. není podkladem pro rozhodování v území, neboť s věcnými námitkami z tohoto stanoviska vyplývajícími se žalovaný vypořádal. Za situace, kdy dospěl k závěru, že hodnocení otázky, zda je navržené umístění stavby stěžovatele v souladu s platným územním plánem města Mladá Boleslav, je v rozhodnutí žalovaného přezkoumatelným způsobem vyjádřeno, uložil městskému soudu přezkoumat, zda žalovaný zhodnotil tuto otázku v souladu s § 90 stavebního zákona, tedy zda je umístění dané stavby skutečně v souladu s územním plánem.

Městský soud v Praze na základě výše uvedeného znovu přezkoumal podle ustanovení § 75 zákona č.150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů, napadené rozhodnutí. Vázán právním názorem vyjádřeným ve výše uvedeném zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu (ustanovení § 110 odst.3 s.ř.s.) přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě. Při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s) a věc znovu posoudil takto:

Žalobou napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav, odbor stavební a rozvoje města ze dne 7.5.2009, čj: OStRM 19172/2008-328, jímž bylo osobě zúčastněné na řízení Ing.B.N.-D. vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby obytného souboru „Nad Kocandou“ Umístění stavby v územním řízení upravuje zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) v části třetí, hlavě III, dílu pátém, konkrétně v ustanoveních § 84 a následujících.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze, nařízeném po zrušení rozsudku Nejvyšším správním soudem, účastníci řízení i osoba zúčastněná na řízení setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Žalobci při něm navrhli opětovně výslech Ing. arch. P. K., který podle nich může jako zpracovatel územního plánu podat autentický výklad tohoto dokumentu a měl by být vyslechnut k otázce, co je ještě přijatelné z hlediska územního plánu a to i s ohledem na znění regulativů. Poukázali na to, že prostorový kontext vůči stávající zástavbě uvedená stavba nedodržuje a že se navrhovaná stavba do stávající zástavby nehodí.

Zástupkyně žalovaného předložila na podporu závěrů správních orgánů o souladu navrhované stavby s územním plánem vyjádření Magistrátu města Mladá Boleslav ze dne 23.12.2013 a vyjádření k záměru výstavby předmětného obytného souboru od společnosti Siadesign Liberec, Ing.arch. R. Č. ze dne 25.5.2011. Zdůraznila, že regulativy k územnímu plánu stanoví přísnější hlediska pouze pro dominantní činnosti, kterými jsou stavby, které plní obslužnou a servisní službu. Přísnější hlediska ale neplatí pro přijatelnou činnost, kterou je právě zástavba bytovými domy, pro kterou příloha č. 3 k územnímu plánu stanovuje podmínku, aby navazovala a reagovala na stávající výstavbu. Poukázala na to, že tímto hlediskem se stavební úřad při rozhodování o umístění stavby dostatečně zabýval. Také připomněla, že územní plán nestanoví kritéria pro výšku stavby, když navíc střecha obytného domu bude níže než podlaží domu žalobců a že žalobci nejsou přímými sousedy umísťované stavby.

Nejprve se soud vypořádal s návrhem žalobců na doplnění dokazování výsledkem svědka Ing. arch. P. K., který shledal nadbytečným, neboť dospěl k závěru, že při hodnocení

souladu navrhované stavby s územním plánem nelze vycházet ze stanoviska zpracovatele územního plánu, nýbrž je nutné vycházet ze samotného obsahu územního plánu tak, jak byl schválen zastupitelstvem města.

Pro úplnost soud uvádí, že s procesními námitkami žalobců uvedenými v podané žalobě, kdy šlo zejména o otázku nařízení nového jednání po té, co odvolací orgán zrušil rozhodnutí správního orgánu a uložil mu zabývat se námitkami jednoho z účastníků řízení, o doručování příslušných rozhodnutí a o námitku týkající se překážky litispendence v řízení před správním orgánem prvního stupně, se vypořádal již v rozsudku ze dne 12.5.2011, pod č.j. 11 Ca 339/2009 – 69, když tyto námitky neshledal důvodnými. Proto soud odkazuje ohledně těchto námitek na citovaný rozsudek, neboť na svých předchozích závěrech setrvává, kdež neshledal důvody pro jejich změnu.

Pokud jde o věcné námitky soud poukazuje na to, že mezi účastníky není sporné, že navrhovaná stavba má být umístěna v lokalitě vymezené územního plánu statutárního města Mladá Boleslav jako SM – smíšená zóna městského typu. Sporné již ale mezi nimi je, zda v této lokalitě může být postavena soustředěná bytová zástavba v takovém rozsahu, jak o ní požádala osoba zúčastněná na řízení.

Podle Přílohy č. 1 k územnímu plánu nazvané Regulativy pro funkční využití území jsou pravidla pro funkční uspořádání území stanovena regulativy funkčního využití územních ploch. Rámcová pravidla prostorového uspořádání jsou součástí funkčního regulativu., obecné zásady prostorového uspořádání a architektonického řešení objektů jsou specifikovány v příloze č. 3

Regulativ funkčního využití území definuje pro vymezenou územní plochu činnosti:

- a) dominantní (volné);
- b) přijatelné (ohlašované);
- c) nepřipustné (zakázané);

A. Dominantní činnost :

Převládající složka obslužná (servisní) - zařízení služeb výrobních i nevýrobních, drobná nerušící domácí výroba, parkoviště pro potřebu zóny.

Objekty musí architektonickým členěním stavebních forem a zejména celkovým objemem zastavění respektovat měřítko a kontext okolní zástavby (!).

B. Přijatelné činnosti :

Obytná, maloobchodní, správní, ubytovací, sociální - lokální stravování, obchodní centra, administrativa, ubytování, zdravotnická, školská a sportovní zařízení, správa, kultura.

C. Nepřipustné činnosti :

Výrobní činnost, která hlukem, prachem a exhalacemi přímo nebo druhotně narušuje obytné objekty nebo objekty sloužící veřejnosti.

Z uvedeného jednoznačně vyplývají jednotlivá kritéria pro dané činnosti, ze kterých je patrné, že pro dominantní činnost, kterou ale v dané lokalitě není obytná zástavba, tedy ani zamýšlená stavba, jsou stanovena přísnější kritéria, tedy právě ta kritéria, jichž se dovolávají žalobci ve vztahu k povolované stavbě a které se ale na přijatelné činnosti povolené v dané lokalitě nevztahují. Nevztahují se tedy ani na stavbu, jejíž umístění je předmětem tohoto řízení.

Nejvyšší správní soud považoval úvahu žalovaného o souladu navrhované stavby s územně plánovací dokumentací za dostatečnou, a protože městský soud je tímto názorem vázán, zabýval se dále již pouze tím, zda žalovaný, ve spojení s rozhodnutím stavebního úřadu, otázku, zda je navržené umístění stavby v souladu s platným územním plánem města Mladá Boleslav, zhodnotil dostatečně z hledisek uvedených v § 90 stavebního zákona.

Podle § 90 stavebního zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu

- a) s vydanou územně plánovací dokumentací,
- b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území,
- c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území,
- d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu,
- e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

Vzhledem k tomu, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou dispozitivní, je soud vázán námitkami žalobců, kteří namítají v vztahu k úkolům daným stavebnímu úřadu v § 90 stavebního zákona pouze to, že navrhovaná stavba je v rozporu s územně plánovací dokumentací, a proto se soud úvahou žalovaného zabýval pouze z hlediska uvedeného v § 90 pod písmenem a), t.j. zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí k souladu navrhované stavby s územním plánem uvedl, že „Námítka údajného nesouladu s regulativy územního plánu se opírá pouze o jednu část Přílohy č. 3 – Zásady prostorového uspořádání a architektonického řešení objektů Obecně závazné vyhlášky č. 4/2005 (...), a namítající tuto část vykládají jako jediné možné řešení, ze kterého vyvozují, že nová stavba musí mít stejnou formu a objemové řešení jako okolní stavby. V příloze č. 3 je konstatováno, že nová stavba má vhodným způsobem navazovat a reagovat na převládající charakter a výškovou hladinu okolního zastavění. Vhodně reagovat a navazovat neznamena mít stejnou výšku, objem, příp. vzhled. V Příloze č. 1 – Regulativy pro funkční využití je dále uvedeno, že rámcová pravidla prostorového uspořádání jsou součástí funkčního regulativu. Funkčním regulativem v dané ploše je SM – Smíšená zóna městského typu. Vymezení dominantní činnosti tohoto funkčního regulativu obsahuje i rámcová pravidla prostorového upořádání, jak je uvedeno v úvodu Přílohy č. 1, ale u přijatelných činností tato pravidla stanovená nejsou. Navržená stavba je dle funkčního regulativu přijatelnou činností. Místo budoucí stavby je charakteristické značnými výškovými rozdíly terénu. V současné době tvoří Ptáckou ulici (v úseku přilehlém k navržené stavbě) stavby rozdílných tvarů, výšek, stylů a počtu podlaží. Tato část ulice nemá zdaleka jednotný hmotový, barevný, výškový ani materiálový ráz, ke kterému by se mohla navržená stavba přizpůsobit. Přímo naproti jsou vedle sebe umístěny stavby, které mají počet podlaží od jednoho do čtyř, a stavby ze začátku minulého století tu sousedí se současnou moderní prosklenou stavbou. Nová stavba není navržená v uliční čáře, ale je posunutá k patě svahu, takže nesousedí přímo se žádným z vedlejších objektů a vytváří samostatný obytný komplex, přístupný nově navrženým odbočením z hlavní silnice. Navrženou stavbou dojde k revitalizaci dané lokality, neboť od ukončení činnosti zahradnictví tato část města po desetiletí chátrala, zarůstala náletovými dřevinami a byla zavážena odpadky. Návrh stavby využívá dlouhodobě neudržovaných pozemků v intravilánu města, t.j. stavba je včleněna do města, aniž by vytvářela novou monofunkční strukturu bydlení na okraji města (satelit) a nespornou výhodou pro její budoucí

uživatelé je snadná dostupnost zaměstnání, škol, zdravotnických, kulturních, sportovních, sociálních a dalších zařízení, která vytváří občanskou vybavenost. S tímto podrobným rozbořem a jeho závěrem je odvolací orgán zajedno a shodně se stavebním úřadem konstatuje, že stavba je v souladu s územním plánem sídelního útvaru Mladá Boleslav.“

Z této úvahy žalovaného, ve které odkazuje na závěry stavebního úřadu, je patrné, že se žalovaný souladem stavby s územně plánovací dokumentací zabýval, když vycházel nejen z vlastního územního plánu, ale i z příloh, které jsou jeho nedílnou součástí. Žalovaný se zabýval i zařazením navrhované stavby do okolní krajiny, tedy i z hlediska tzv. kontextuality, jejíž nedostatek mu vytýkají žalobci. Vyšel z toho, že v Příloze č. 3 nazvané Zásady prostorového uspořádání a architektonického řešení objektů je konstatováno, že nová stavba má vhodným způsobem navazovat a reagovat na převládající charakter a výškovou hladinu okolního zastavění a zkonstatoval, že tyto Zásady nelze vysvětlovat tak, jak se snaží žalobci, že nová stavba musí mít stejnou formu a objemové řešení. Naopak žalovaný zde rozvíjí svou úvahu o tom, že vhodně reagovat neznamená mít stejnou výšku, objem a případně vzhled. Přitom žalovaný se znalostí místních poměrů podrobně popisuje okolní stavby, z čehož vyplývá, že ani jednotlivé již stávající stavby nemají jednotný ráz. Konkrétně poukazuje na stavby v Ptácké ulici, které přiléhají místu, na kterém má navržená stavba stát a uvádí, že jsou zde stavby rozdílných tvarů, výšek, stylů a počtu podlaží a že tato část ulice nemá zdaleka jednotný hmotový, barevný, výškový ani materiálový ráz, ke kterému by se mohla navržená stavba přizpůsobit. Přímo naproti jsou vedle sebe umístěny stavby, které mají počet podlaží od jednoho do čtyř, a stavby ze začátku minulého století tu sousedí se současnou moderní prosklenou stavbou. Z úvahy žalovaného je dostatečně patrné, z jakého důvodu dospěl k závěru, že nová stavba navazuje na dosavadní stavby, které nemají převládající charakter, dostatečně citlivě a proč nesouhlasí s námitkou žalobců, že nová stavba musí mít stejnou formu a objemové řešení jako okolní stavby. Při těchto úvahách vycházel žalovaný i z další přílohy k územnímu plánu, a to z Přílohy č. 1. - Regulativy pro funkční využití území a je patrné, že se zabýval charakterem navrhované stavby a zohlednil, že tato ve funkčním území SM – smíšená zóna městského typu, není činností dominantní, ale pouze přijatelnou a že pro tuto činnost jsou stanovena mírnější kritéria. Z čehož vyplývá, že žalobci namítaná zásada, že *„Objekty musí architektonickým členěním stavebních forem a zejména celkovým objemem zastavění respektovat měřítko a kontext okolní zástavby“* se na navrhovanou stavbu výslovně nevztahuje. Z úvahy žalovaného je ale patrné, že žalovaný na posouzení zařazení stavby mezi stávající výstavbu zcela nerezignoval a, jak soud již shora uvedl, výškami a vzhledem okolních staveb se s ohledem na charakter navrhované stavby zabýval. Z hlediska objemu zastavění a výšky navrhované stavby žalovaný poukázal na to, že stavba je zasunutá až k patě svahu, takže nesousedí se žádným z vedlejších objektů a vytváří samostatný obytný komplex. Z dokumentace založené ve správním spisu je patrné, že navrhované stavby nebudou svou výškou přesahovat stavby žalobců, naopak, že střecha obytných domů bude níže než podlaží domu žalobců. Žalobcům lze dát za pravdu, že územní plán nepředpokládá v dané lokalitě soustředěnou bytovou výstavbu, ale je nutné konstatovat, že územní plán ji v této lokalitě ani nevylučuje. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný se s hodnocením stavby z hlediska jejího souladu s územním plánem dostatečně vypořádal a námitku žalobců proto důvodnou neshledal.

Při hodnocení vznesené námítky soud vycházel i ze závěrů Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudcích ze dne 12.3.2010, č.j. 7 As 13/2010 – 145 a ze dne 12.9.2008, č.j. 2 As 49/2007 – 191 (oba dostupné na www.nssoud.cz), ve kterých konstatoval, že lze připustit, že území se může v určitých mezích urbanisticky proměňovat a vyvíjet, je přirozenou vlastností územního plánování a reflexí toho, že zástavba v urbanizovaných

oblastech, s výjimkou případů, kdy jej její konkrétní podobu třeba chránit a neměnit, např. z důvodů památkové ochrany či ochrany krajinného rázu, se může v běhu času proměňovat.

Nelze tedy přehlédnout, že dané území je určeno jako smíšená zóna městského typu k výstavbě a může se postupně vyvíjet a měnit a to v souladu s územním plánem, který žalovaný dostatečně zhodnotil.

Soud považuje za nutné sdělit, že k listinám předloženým žalovaným u jednání soudu při hodnocení důvodnosti podaných žalobních námitek nepřihlížel, neboť i zde, stejně jako u návrhu žalobců na výslech svědka Ing. arch. K., dospěl k závěru, že je nutné vycházet pouze ze znění územně plánovací dokumentace a jejích příloh a nikoli, ze subjektivního vyjádření architekta, příp. správního orgánu. K názoru magistrátu města Mladá Boleslav, odboru stavebního a rozvoje města vyjádřeném v dopise adresovaném osobě zúčastněné na řízení – žadateli o vydání rozhodnutí o umístění stavby – ze dne 23.12.2013 soud nepřihlížel i z toho důvodu, že právě tento správní orgán rozhodoval v prvním stupni a jeho názor je tak soudu z tohoto rozhodnutí velmi dobře znám.

Městský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobců, že bylo narušeno jejich právo na zachování příznivého životního prostředí. Porušení spatřují v tom, že z obytných místností umístěných v nejvyšších poschodích zamýšlených domů bude velmi dobrý výhled do domu a na pozemky žalobců, budou se z nich šířit nejrůznější imise.

V daném případě je nutno vycházet z předložené projektové dokumentace, ze které vyplývá, že navrhovaný obytný soubor nebude stavbu žalobců převyšovat, ale že střecha domu bude 60 cm pod úrovní přízemí rodinného domu žalobců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2.2.2006, č.j. 2 As 44/2005 – 116 (dostupný na www.nssoud.cz) dospěl k závěru, že není možné nevyhovět žadateli o vydání rozhodnutí o umístění stavby jenom proto, že z oken stavby bude vidět na sousední nemovitosti. V projednávané věci navíc střecha stavby bude níže než úroveň přízemí rodinného domu. Žalobci sice tvrdí, že se jejich životní prostředí změní podstatně, ale své tvrzení nijak nekonkretizují. Potom považuje soud za dostačující způsob, jakým se žalovaný s námitkou zhoršení kvality životního prostředí vypořádal. Soud k tomu pouze dodává, že žalobci nemají žádné právo na zachování stejného životního prostředí, naopak jak soud již shora uvedl, je daná oblast určena k zastavění a žalobci tak musí počítat s tím, že dojde v této lokalitě k výstavbě, s čímž je samozřejmě spojena i určitá změna v kvalitě životního prostředí. Skutečně nelze přehlédnout ani skutečnost, jaký je současný stav pozemku, na který je stavba umístována. Žalovaný ve své úvaze konstatoval, že kvalitu budoucího bydlení naopak zlepšuje úprava okolního prostředí, když stavebník ponechává maximální množství zeleně mezi novými bytovými domy a stávajícími rodinnými domy a také blízkost Jizerské nivy. Navíc poukázal na to, že dotčené orgány včetně Krajské hygienické stanice se záměrem souhlasily. Soud tedy dospěl k závěru, že i úvaha žalovaného o důvodnosti námítky, že v důsledku stavby dojde ke zhoršení kvality životního prostředí, je dostatečná.

Městský soud v Praze tedy po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem v důsledku krácení práv žalobce. Proto žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. v plném rozsahu zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobci, kteří neměli ve věci úspěch, nemají právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně

vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Pokud jde o náklady řízení, které vznikly osobě zúčastněné na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro rozhodnutí soudu o jejich náhradě. Podle ustanovení § 60 odst.5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze jí dal možnost uplatnit v probíhajícím řízení její právo.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. ledna 2014

JUDr. Hana V e b e r o v á
předsedkyně senátu